

Arrest

nr. 350 207 van 13 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. MOONEN
Deken De Winterstraat 26
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen volgens de urgente procedure van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van 10 juni 2026 en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 10 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JONGHBLOET, die *loco* advocaat K. MOONEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker minstens sinds 22 maart 2025 in België zou verblijven en gebruik heeft gemaakt van verschillende aliassen.

Op 31 juli 2025 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden en 6 maanden.

De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie neemt op 10 juni 2026 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 juni 2026. Dit is de eerste bestreden beslissing die gemotiveerd is als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam: B.

Voornaam: B.

Geboortedatum: xx.xx.2001

Geboorteplaats: Driouch

Nationaliteit: Marokko

Gekend in de gevangeis als zijnde : B. B., geboren op xx.xx.2001, onderdaan van Marokko.

ALIAS: B.B., geboren op xx.xx.2001, onderdaan van Marokko; B.B., geboren op xx.xx.2001, onderdaan van Marokko; B.B., geboren op xx.xx.2001, nationaliteit onbepaald.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, weerspanning, bendevoering, deelname, met gebruik of vertoon van wapens, overgooien van voorwerpen over de muren of afsluitingen van een gevangenis, feiten waarvoor hij op 31.07.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden + 6 maanden.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Antwerpen op 21.03.2025 zich schuldig maakte aan de verkoop, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met verzwarende omstandigheden van cannabis alsook gewapende weerspanning door het gebruiken van een elektronische step als wagen en hiermee in te rijden op de inspecteurs van de PZ Antwerpen. Verder blijkt ook nog dat hij zich schuldig maakte aan het overgooien van een niet nader bepaalde hoeveelheid cannabis in een ingetapte aardappel.

De feiten zijn ernstig en geven blijk van een gebrek aan normbesef. Betrokkene hielden geen rekening met het feit dat de drugs tot randcriminaliteit leiden, voor maatschappelijke overlast zorgen en de gezondheid van de gebruiker ernstig in eht gevaar brengt. De feiten van weerspanning kunnen ionder geen beding worden getolereerd. Ze wijzen op een gebrek aan respect zowel voor andermans integriteit als voor de samenleving in haar geheel, daar politiemensen dag in dag uit in de weer zijn om onze samenleving veiliger te maken en de burgers te beschermen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

De betrokkene werd op 13.11.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Tijdens zijn onderhoud verklaarde hij niet vrijwillig te zijn voor een terugkeer naar Marokko. Zo geeft hij aan dat zijn broer in Antwerpen verblijft en in het bezit zou zijn van Spaanse verblijfsdocumenten. Zijn ouders daarentegen reizen op regelmatige tijdstippen naar België om hem en zijn broer te bezoeken. Voorts geeft hij aan niets meer te hebben in Marokko, zijn familie en leven zijn in België volgens hem. Voorts geeft hij nog aan geen problemen te hebben in Marokko en dus geen vrees voor vervolging te hebben. Betrokkene verklaarde aan de terugkeerbegeleider dat hij de vragenlijst zelfstandig wenst in te vullen en deze mee op cel zou nemen. Hij ondertekende dan ook de ontvangstmelding hiervan. Op datum van 26.05.2026 werd hem opnieuw de vragenlijst “hoorplicht” voorgelegd en hij ondertekende opnieuw de ontvangstmelding. Tot op heden ontvingen we geen ingevulde vragenlijsten.

Betrokkene werd opnieuw gesproken op 10.06.2026 om hem te informeren dat hij gerepatriëerd zal worden. Hij zegt opnieuw zijn repatriëring te zullen weigeren. Hij verklaart dat hij onmogelijk kan terugkeren omdat hij er problemen zou hebben. Hij weigert en vrijwillige vertrekverklaring te tekenen en het hoorrecht opnieuw in te vullen. Hij verlaat het gesprekslokaal en verklaart dat hij gaat nadenken over zijn situatie en zijn mogelijkheden. Betrokkene heeft het tot op heden niet opportuun gevonden om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 22.03.2025 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

B. B., geboren op xx.xx.2001, onderdaan van Marokko; B. B., geboren op xx.xx.2001, onderdaan van Marokko; B. B., geboren op xx.xx.2001, nationaliteit onbepaald.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Artikel 74/22, §1, lid 2, 4°: Betrokkene is niet in persoon verschenen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel.

Betrokkene werd op 04.04.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, weerspannigheid, bendevoormingdeelname, met gebruik of vertoon van wapens, overgooien van voorwerpen over de muren of afsluitingen van een gevangenis, feiten waarvoor hij op 31.07.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden + 6 maanden.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Antwerpen op 21.03.2025 zich schuldig maakte aan de verkoop, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met verzwarende omstandigheden van cannabis alsook gewapende weerspannigheid door het gebruiken van een elektronische step als wagen en hiermee in te rijden op de inspecteurs van de PZ Antwerpen. Verder blijkt ook nog dat hij zich schuldig maakte aan het overgooien van een niet nader bepaalde hoeveelheid cannabis in een ingetapte aardappel.

De feiten zijn ernstig en geven blijk van een gebrek aan normbesef. Betrokkene hielden geen rekening met het feit dat de drugs tot randcriminaliteit leiden, voor maatschappelijke overlast zorgen en de gezondheid van de gebruiker ernstig in eht gevaar brengt. De feiten van weerspannigheid kunnen ionder geen beding worden getolereerd. Ze wijzen op een gebrek aan respect zowel voor andermans integriteit als voor de samenleving in haar geheel, daar politiemensen dag in dag uit in de weer zijn om onze samenleving veiliger te maken en de burgers te beschermen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Vasthouding

(...)"

Op 10 juni 2026 neemt de gemachtigde van de minister tevens een inreisverbod voor acht jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 juni 2026.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de beslissing tot vasthouding dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, (oud) van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid (oud) van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

2.2. Verzoeker doet ter terechtzitting afstand van zijn beroep tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies).

3. Onderzoek van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens

3.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verwerende partij motiveert de bestreden beslissingen hoofdzakelijk door te verwijzen naar de correctionele antecedenten van verzoeker en leidt hieruit af dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid, hetgeen volgens haar zowel een verwijderingsmaatregel als een inreisverbod voor de duur van acht jaar verantwoordt.

Een dergelijke redenering miskent evenwel fundamentele beginselen van de nationale en Europese wetgeving.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen vereisen immers dat iedere administratieve beslissing steunt op voldoende concrete, individuele en draagkrachtige motieven die de genomen beslissing kunnen verantwoorden. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet herneemt deze verplichting uitdrukkelijk voor beslissingen genomen in toepassing van de Vreemdelingenwet.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State en Uw Raad houdt de materie le motiveringsplicht bovendien in dat de aangehaalde motieven niet enkel formeel aanwezig moeten zijn, maar eveneens steun moeten vinden in het administratief dossier en van dien aard moeten zijn dat zij de genomen beslissing daadwerkelijk kunnen dragen.

Het louter bestaan van een strafrechtelijke veroordeling volstaat daarbij niet. Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen slechts relevant kunnen zijn voor zover zij wijzen op een actuele bedreiging die uitgaat van het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

In het arrest van 27 oktober 1977 in de zaak Bouchereau stelde het Hof uitdrukkelijk:

"The existence of a previous criminal conviction can, therefore, only be taken into account in so far as the circumstances which gave rise to that conviction are evidence of personal conduct constituting a present threat to the requirements of public policy."

Vrij vertaald:

"Het bestaan van een eerdere strafrechtelijke veroordeling kan slechts in aanmerking worden genomen voor zover de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot die veroordeling

wijzen op een persoonlijke gedraging die een actuele bedreiging vormt voor de vereisten van de openbare orde."

Het Hof preciseerde vervolgens:

"Recourse by a national authority to the concept of public policy presupposes, in any event, the existence, in addition to the perturbation of the social order which any infringement of the law involves, of a genuine and sufficiently serious threat affecting one of the fundamental interests of society."

Vrij vertaald:

"Een beroep op het begrip openbare orde veronderstelt in elk geval, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die elke wetsovertreding met zich brengt, het bestaan van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."

Deze rechtspraak vormt tot op heden nog steeds het uitgangspunt voor iedere openbare-ordebeoordeling binnen het Europese vreemdelingenrecht.

Verwerende partij diende derhalve niet enkel te verwijzen naar de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, doch bovendien concreet aan te tonen waarom verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormde voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Precies dat ontbreekt in casu.

Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt immers dat verwerende partij zich in essentie beperkt tot een uitvoerige uiteenzetting van de correctionele antecedenten van verzoeker en vervolgens zonder verdere analyse besluit dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Een daadwerkelijke beoordeling van het actuele persoonlijke gedrag van verzoeker ontbreekt volledig.

Zo blijkt nergens dat verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de huidige situatie van verzoeker, zijn gedrag tijdens detentie, eventuele rehabilitatiekansen, psychosociale begeleiding, behandelingen of andere elementen die toelaten een toekomstgerichte risicoanalyse te maken.

Nochtans veronderstelt een openbare-orde-beoordeling precies een dergelijke toekomstgerichte analyse.

De beoordeling mag immers niet beperkt blijven tot een retrospectieve beoordeling van reeds bestrafte feiten.

Een strafrechtelijke veroordeling sanctioneert gedragingen uit het verleden.

Een verwijderingsmaatregel en een inreisverbod daarentegen beogen toekomstige risico's voor de samenleving te voorkomen.

Dat vereist noodzakelijkerwijze een individuele beoordeling van het actuele risico dat uitgaat van de betrokkene op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Verwerende partij maakt deze analyse evenwel niet.

In werkelijkheid komt haar redenering neer op de vaststelling dat verzoeker werd veroordeeld door een correctionele rechtbank en bijgevolg noodzakelijkerwijze een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Dat is precies hetgeen het Hof van Justitie in het arrest Bouchereau heeft verboden.

Een dergelijke automatische koppeling tussen een strafrechtelijke veroordeling en een actuele bedreiging voor de openbare orde miskent de vereiste van een individuele beoordeling en schendt bijgevolg zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materie le motiveringsplicht.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen reeds in detentie verbleef in de gevangenis van Merksplas.

De bestreden beslissingen bevatten evenwel geen enkele motivering omtrent het actuele gevaar dat verzoeker op dat ogenblik nog zou vormen noch omtrent de wijze waarop verwerende partij tot die beoordeling is gekomen.

Verwerende partij beperkt zich tot algemene beschouwingen en abstracte verwijzingen naar de openbare orde zonder deze op concrete wijze toe te passen op de actuele situatie van verzoeker. Een dergelijke motivering kan onmogelijk als afdoende worden beschouwd in de zin van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissingen zijn bijgevolg aangetast door een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materie de motiveringsplicht.”

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 (oud) van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen wordt op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° (oud) van de Vreemdelingenwet. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is hiermee afdoende gemotiveerd in rechte. Daarnaast bevat de eerste bestreden akte ook een motivering in feite, met name dat verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten om de volgende redenen: Verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Daarnaast motiveert verweerder in de bestreden beslissing hij zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige strafrechtelijke feiten waarvoor hij veroordeeld werd en waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Verder bevat de eerste bestreden beslissing ook een motivering inzake het gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM, en medische problemen in het licht van artikel 3 van het EVRM. Aan verzoeker werd tot tweemaal toe een vragenlijst voorgelegd dat hij ondertekende voor ontvangstmelding doch niet heeft ingevuld. Aldus bevat het administratief dossier geen elementen die erop dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België en/of dat hij het risico loopt onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Voorts worden in de eerste bestreden beslissing ook de specifieke motieven weergegeven op grond waarvan de gemachtigde besloten heeft om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Er wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° en 3° (oud) van de Vreemdelingenwet en er volgt ook een feitelijke toelichting. Verder bevat ook de beslissing tot terugleiding naar de grens een afdoende motivering in rechte, dit door de uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 7, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet en het feitelijke motief dat er een risico bestaat om onderduiken. Er wordt verwezen naar de motivatie dienaangaande in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Verzoeker toont niet aan dat voormelde motieven niet zouden volstaan in het licht van de formele motiveringsvereiste, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Verblijfwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Verblijfwet is dan ook niet aangetoond.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing verder inhoudelijk, zodat het middel verder wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole af of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker acht de motieven van de eerste bestreden beslissing niet afdoende omdat die onvoldoende gegevens bevat om te kunnen besluiten dat hij een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden. Het komt volgens hem aan verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen. Hij vervolgt dat verweerder dient te beoordelen of zijn gedrag een gevaar voor een nieuwe ernstige verstoring van de openbare orde oplevert. Volgens hem is een loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling niet voldoende om te stellen dat hij een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te herhalen. Hij meent dat gemotiveerd moest worden waarom hij vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij verwijt verweerder niet te zijn overgegaan tot een evaluatie van het werkelijke en actuele gevaar voor de openbare orde.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, waardoor verweerder op terechte wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Die vaststelling volstaat reeds om de eerste bestreden beslissing te schragen naar recht.

Met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, verwijst verweerder in de eerste bestreden beslissing duidelijk naar de feiten die verzoeker worden verweten, met name *“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, weerspanning, bendevoormingdeelname, met gebruik of vertoon van wapens, overgooien van voorwerpen over de muren of afsluitingen van een gevangenis, feiten waarvoor hij op 31.07.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden + 6 maanden.*

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Antwerpen op 21.03.2025 zich schuldig maakte aan de verkoop, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met verzwarende omstandigheden van cannabis alsook gewapende weerspanning door het gebruiken van een elektronische step als wagen en hiermee in te rijden op de inspecteurs van de PZ Antwerpen. Verder blijkt ook nog dat hij zich schuldig maakte aan het overgooien van een niet nader bepaalde hoeveelheid cannabis in een ingetapte aardappel.

De feiten zijn ernstig en geven blijk van een gebrek aan normbesef. Betrokkene hielden geen rekening met het feit dat de drugs tot randcriminaliteit leiden, voor maatschappelijke overlast zorgen en de gezondheid van de gebruiker ernstig in eht gevaar brengt. De feiten van weerspanning kunnen ionder geen beding worden getolereerd. Ze wijzen op een gebrek aan respect zowel voor andermans integriteit als voor de samenleving in haar geheel, daar politiemensen dag in dag uit in de weer zijn om onze samenleving veiliger te maken en de burgers te beschermen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Door te verwijzen naar de ernst van de feiten in de veroordeling die verzoeker heeft opgelopen heeft de gemachtigde – in weerwil van wat verzoeker stelt – wel voldoende onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker om te oordelen dat zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden of een bedreiging is voor de openbare orde. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk over om op grond van de

vaststellingen van de ernst van de feiten die blijken geven van een gebrek aan normbesef te besluiten dat uit de ernst van de feiten hij (actueel) door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden. De gemachtigde heeft aangetoond dat hij wel degelijk rekening heeft gehouden met de actuele gedragingen van verzoeker, die een bedreiging vormen voor de openbare orde. Met zijn betoog dat hij tijdens de betekening van de bestreden beslissing reeds in detentie verbleef in de gevangenis van Merksplas, toont hij niet aan dat hij actueel geen gevaar zou kunnen vormen voor de openbare orde. Bovendien beschikt verweerder bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde over een zekere appreciatievrijheid waarop de Raad ter zake enkel een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent. De Raad acht het in deze niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen bij het beoordelen van verzoekers actueel gedrag. Het bestreden bevel vindt dan ook op afdoende wijze steun in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De overtuiging van verzoeker dat er enkel sprake zou kunnen zijn van een gedrag dat wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden wanneer onomstotelijk vaststaat dat hij opnieuw strafbare feiten zal plegen, niet toe te besluiten dat uit de voorliggende gegevens niet zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het materiële motiveringsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 (oud) van de Vreemdelingenwet, van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel doordat verweerder onvoldoende motiveert waarom aan verzoeker een inreisverbod voor de duur van acht wordt opgelegd.

3.4. Het tweede middel heeft betrekking op de tweede bestreden beslissing met name het inreisverbod. Verzoeker doet ter terechtzitting afstand van het beroep tot nietigverklaring tegen het inreisverbod. Het tweede middel is aldus onontvankelijk.

3.5. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/11 (oud) van de Vreemdelingenwet, het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Artikel 8 EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Een inmenging van een overheid in dit recht is slechts toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, een legitiem doel nastreeft en bovendien noodzakelijk en proportioneel is in een democratische samenleving.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat verwijderingsmaatregelen en inreisverboden een inmenging kunnen vormen in het door artikel 8 EVRM beschermde prive- en gezinsleven en dat de bevoegde overheid in dat geval gehouden is een daadwerkelijke en individuele belangenafweging uit te voeren.

Deze belangenafweging dient concreet te gebeuren in het licht van alle relevante omstandigheden van het individuele geval.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing zelf dat verzoeker tijdens zijn verhoor uitdrukkelijk heeft verklaard dat zijn broer in Antwerpen verblijft en beschikt over Spaanse verblijfsdocumenten.

Daarnaast verklaarde verzoeker dat zijn ouders hem en zijn broer regelmatig in België bezoeken en dat zijn familie en zijn leven zich in België bevinden.

In dit verband dient bovendien te worden vastgesteld dat de formulering van de bestreden beslissing niet geheel duidelijk is waar zij vermeldt dat verzoekers broer in Antwerpen verblijft en "in het bezit zou zijn van Spaanse verblijfsdocumenten".

Verzoeker beschikt op heden evenwel niet over het administratief dossier, ondanks een uitdrukkelijk verzoek tot overmaking ervan aan verwerende partij.

Bij gebreke aan inzage in het administratief dossier is verzoeker derhalve niet in staat na te gaan of deze Spaanse verblijfsdocumenten betrekking hebben op zijn broer dan wel op verzoeker zelf, noch op welke wijze deze verklaringen precies door verwerende partij werden genoteerd of geïnterpreteerd.

Indien verzoeker zelf over verblijfsrechten binnen een andere Schengenlidstaat zou beschikken, rijst bovendien de vraag in welke mate hiermee rekening werd gehouden bij het opleggen van een inreisverbod voor het volledige Schengengrondgebied.

Hoe dan ook staat vast dat verwerende partij zelf melding maakt van het bestaan van nauwe familiale banden binnen België en de Europese Unie.

Verwerende partij was bijgevolg onmiskenbaar op de hoogte van het bestaan van familiale en sociale banden van verzoeker met België.

Ondanks deze vaststellingen besluit verwerende partij evenwel zonder verdere motivering dat artikel 8 EVRM niet van toepassing zou zijn en dat het administratief dossier geen elementen zou bevatten die wijzen op een beschermenswaardig gezins- of privéleven in België.

Een dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd.

Het volstaat immers niet om de aanwezigheid van familiale banden enerzijds uitdrukkelijk vast te stellen en anderzijds zonder verdere analyse te besluiten dat deze banden geen bescherming verdienen onder artikel 8 EVRM.

Een daadwerkelijke belangenafweging ontbreekt volledig.

Zo wordt nergens onderzocht welke aard en intensiteit de familiale relaties van verzoeker met zijn broer en ouders precies hebben, in welke mate verzoeker sociaal geïntegreerd is in België, welke banden hij nog onderhoudt met zijn land van herkomst en welke concrete gevolgen een verwijdering en een inreisverbod van acht jaar voor zijn privé- en gezinsleven zouden hebben.

Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het uitzonderlijk langdurige karakter van het opgelegde inreisverbod.

Een inreisverbod van acht jaar heeft immers bijzonder verstrekken gevolgen voor de mogelijkheid van verzoeker om contacten met zijn familieleden in België te onderhouden en om op termijn opnieuw legaal toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele concrete motivering waaruit blijkt waarom deze verregaande inmenging noodzakelijk en proportioneel zou zijn in verhouding tot het nagestreefte doel van bescherming van de openbare orde.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk benadrukt dat een dergelijke proportionaliteitsbeoordeling een essentieel onderdeel vormt van iedere verwijderingsmaatregel die een impact heeft op het privé- of gezinsleven van de betrokken vreemdeling.

Het Hof stelde onder meer in het arrest “Uner tegen Nederland” dat bij de beoordeling van de proportionaliteit van een verwijderingsmaatregel onder meer rekening dient te worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde feiten, de duur van het verblijf in het gastland, de familiale situatie van de betrokkene en de sterkte van zijn banden met het gastland enerzijds en het land van herkomst anderzijds.

Uit de bestreden beslissingen blijkt evenwel niet dat verwerende partij deze criteria daadwerkelijk heeft onderzocht of afgewogen.

Verwerende partij heeft zich beperkt tot een abstracte verwijzing naar de openbare orde zonder de vereiste concrete belangenafweging uit te voeren.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.”

3.6. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker heeft nagelaten om de twee vragenlijsten betreffende zijn actuele situatie in de vullen en vervolgens in te dienen. Hij heeft ze ondertekend voor ontvangstmelding doch vervolgens niet ingevuld. Het kan verweerder aldus bezwaarlijk worden verweten dat hij geen rekening heeft gehouden met het verblijf van zijn broer in België en het feit dat zijn ouders hem soms bezoeken. Bovendien heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). In het verzoekschrift wordt geenszins aangetoond dat verzoeker ten laste is van zijn broer en/of zijn ouders. Hij toont aldus niet aan dat hij zich dienstig kan beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verder heeft het derde middel betrekking op het inreisverbod. Verzoeker heeft afstand gedaan van het beroep tot nietigverklaring van het inreisverbod waardoor het middel, in de mate dat het betrekking heeft op het inreisverbod onontvankelijk is.

Het derde middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.7. In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 (oud) van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoeker tijdens zijn onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat hij problemen vreest bij een terugkeer naar Marokko en dat een terugkeer voor hem moeilijk ligt.

Verwerende partij beperkt zich evenwel tot de vaststelling dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en leidt hieruit af dat er geen risico zou bestaan op een schending van artikel 3 EVRM.

Een dergelijke motivering is onvoldoende.

Het gegeven dat een vreemdeling geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, ontslaat verwerende partij immers niet van haar verplichting om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met alle relevante elementen van het dossier en om na te gaan of de uitvoering van de verwijderingsmaatregel aanleiding kan geven tot een schending van fundamentele rechten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te worden gehouden met onder meer de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, diens gezins- en familieleden en het hoger belang van het kind.

Deze bepaling vormt de uitdrukking van het algemene zorgvuldigheidsbeginsel dat op verwerende partij rust bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Wanneer een betrokkene tijdens zijn verhoor uitdrukkelijk melding maakt van problemen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, kan van een zorgvuldig handelende overheid minstens worden verwacht dat zij onderzoekt waaruit deze problemen precies bestaan en waarom deze al dan niet relevant zouden zijn in het licht van artikel 3 EVRM.

Dat onderzoek heeft in casu niet plaatsgevonden.

Verwerende partij heeft verzoeker niet verder bevraagd omtrent de aard van de door hem aangehaalde problemen en heeft evenmin uiteengezet waarom deze problemen niet relevant zouden zijn voor de beoordeling van de rechtmatigheid van de verwijderingsmaatregel.

De motivering beperkt zich uitsluitend tot de vaststelling dat geen verzoek om internationale bescherming werd ingediend.

Een dergelijke redenering is onvoldoende zorgvuldig en miskent de op verwerende partij rustende onderzoekspllicht.

Artikel 3 EVRM bevat immers een absoluut verbod op foltering en op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat de verdragsstaten voorafgaand aan een verwijdering dienen na te gaan of er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat de betrokkene bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De afwezigheid van een asielprocedure ontslaat de overheid niet van deze verplichting.

Het is uiteraard mogelijk dat na verder onderzoek zou blijken dat de door verzoeker aangehaalde problemen geen bescherming onder artikel 3 EVRM verantwoorden.

Dat onderzoek dient echter voorafgaand aan de verwijdering te gebeuren en niet achterwege te blijven.

Door zonder enig bijkomend onderzoek te besluiten dat geen probleem bestaat omdat geen verzoek om internationale bescherming werd ingediend, schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, de materie de motiveringsplicht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.”

3.8. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, bemerkt de Raad dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden.

Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt hij aan de terugkeerbegeleider “*uitdrukkelijk melding maakt van problemen bij terugkeer naar zijn land van herkomst*”. Verzoeker acht het onzorgvuldig dat verweerder niet heeft onderzocht waaruit deze problemen precies bestaan. Verweerder heeft hem niet verder bevraagd omtrent de aard van de door hem aangehaalde problemen en heeft evenmin uiteengezet waarom deze problemen niet relevant zouden zijn voor de beoordeling van de rechtmatigheid van de verwijderingsmaatregel.

In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit de bestreden beslissing dat aan verzoeker een vragenlijst werd voorgelegd op 13 november 2025 en nogmaals op 26 mei 2026 door de terugkeerbegeleider. Verzoeker verklaarde aan de begeleider de vragenlijst zelfstandig te willen invullen hetgeen hij evenwel nagelaten heeft te doen. Verzoeker betwist dit niet. Verzoeker verklaarde op 10 juni 2026 dat hij niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij er problemen heeft. Verder toont verzoeker dit niet aan, meer zelfs, hij wijdt er evenmin over uit in de vragenlijst. Overigens verklaarde verzoeker op 13 november 2025 aan de terugkeerbegeleider dat hij “*geen*” problemen heeft in Marokko en dus geen vrees voor vervolging te hebben. Ook in het verzoekschrift verklaart verzoeker zich niet nader omtrent de problemen die hij heeft in Marokko en beperkt hij zijn betoog tot de loutere eerdere gedane verklaring op 26 mei 2026. In het kader van de huidige procedure brengt verzoeker ook geen enkel concreet begin van bewijs omtrent zijn “*problemen*” in Marokko. Met dergelijke blote beweringen kan geen rekening worden gehouden. Het besluit in de eerste bestreden beslissing dat het administratief dossier geen elementen bevat waaruit zou blijken dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, is niet kennelijk onredelijk noch onjuist.

Verzoeker toont aldus geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van artikel 74/13 (oud) van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op dertien juli tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. MOONEN